

[H. C. Toft.]

ikke alene af denne grund. Mit partis indstilling, som det folkeparti det er, har altid været at føre en politik, der trådte til med en lovgivning, der hjælper vanskeligt stillede befolkningsgrupper. Vi gjorde det i 30erne for landbruget, og vi har fulgt den samme linje i de seneste år, da landbruget blev stillet i nye vanskeligheder. Vi må i dag se i øjnene, at det, der må tilstræbes, er en landbrugspolitik, der nok skal gavne på kort sigt, men det kan ikke være rigtigt, at den landbrugspolitik, der skal føres nu, kun er en kortsigtet politik. Vi må føre en politik og gennemføre en lovgivning, der gør det muligt for dansk landbrug at være blandt de billigst producerende i verden i tiden fremover.

Derfor ønsker vi ved de forhandlinger, der i de kommende dage skal føres i udvalget vedrørende disse landbrugslovforslag, at fremme en lovgivning, der også sigter længere fremover end lige til nuet i dag.

Da vi i 1961 gennemførte en tilsvarende lovgivning i folketinget, gav andre partier udtryk for, at en mere langsigtet landbrugspolitik var nødvendig. Det blev sagt, også af regeringspartierne — og det blev gentaget, da vi i 1962 gennemførte hjemmemarkedsordningerne — at man måtte til at føre en mere langsigtet landbrugspolitik. Men hvad er der af langsigtet landbrugspolitik i de af regeringen her fremsatte lovforslag? Der er intet. Skal dansk landbrug være blandt de mest ydedygtige, må den nugældende jordlovgivning ændres, så at det bånd, der er lagt på de enkelte landbrugsejendomme, lettes. Ud fra disse synspunkter stillede vi i 1961 forslag om at lette landbrugsforpligtelsen for de mindste ejendomme. Det ønsker vi også nu, således at disse ejendomme frit kan sammenlægges med andre ejendomme. Med den størrelse, de mindste brug her i landet har, kan man ikke fremover vente, at der på dette grundlag skal kunne skabes indtægter, der er tilstrækkelige til at skaffe en familie en rimelig levefod. Da det tilmed er sådan, at der fremover

ikke vil være tilstrækkeligt med aftagere til disse brug, skal man lette dem for landbrugsforpligtelsen, så at man derved åbner dem en adgang til større salgsmuligheder fremfor nu, da man gennem den bestående lovgivning låser dem fast.

Vi vil i de kommende år, hvis man ikke følger vor politik på dette område, komme til at stå over for et ødegårdsproblem af format, nemlig når de ældre, der endnu bebor disse ejendomme, går fra dem. Det vil de gøre, når de ikke længer formår at yde en arbejdsindsats, der sammen med den folkepension, de i dag får, giver dem en indtægt. Thi kun ganske få unge, formentlig slet ingen, vil erhverve disse ejendomme.

Vi ønsker også, at vi nu lovgiver på en sådan måde, at det bliver muligt at sammenlægge ejendomme i større omfang, end den nugældende landbrugslov tillader. Den sammenlægningsgrænse, som alle, med undtagelse af undertegnede, enedes om i landbokommissionen for et år siden, og som alle udvalgsberettigede partier i folketinget, med undtagelse af det konservative folkeparti gik ind for for 8 måneder siden, er helt ude af takt med tidens tekniske muligheder for den mest rationelle produktion.

Det, der skal skabes adgang til, er, at der oprettes ejendomsstørrelser, hvor man med nutidens hjælpemidler kan skabe den størst mulige produktion pr. mand, thi kun derigennem kan vi forvente, at det danske landbrug vil være blandt de mest produktive og derigennem få mulighed for at skabe sig indkomster, der kan måle sig med andre befolkningsgruppers. Den nuværende frie sammenlægningsgrænse må hæves væsentligt. Det tillades jo kun at nedlægge en landbrugsejendom på 5 ha og sammenlægge den med en ejendom på højst 7 ha, således at ejendommen efter sammenlægningen ikke må være på mere end 12 ha af den bedste jord. Denne grænse er alt for lavt ansat. Vi må have sammenlægningsgrænsen op på et sådant niveau, at ejendommen giver fuld beskæftigelse for en mand og hans familie, ellers vil vi gang